

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

Ο επιστάτης των εθνικών οικοδομών επί Ι. Καποδίστρια

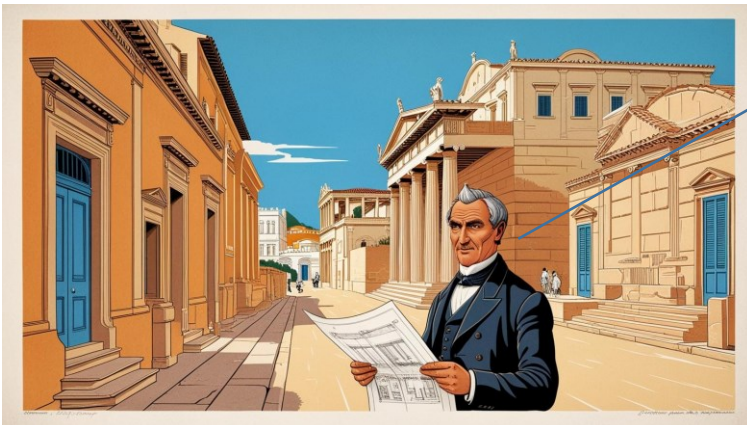
Το σατιρικό ποίημα του Αλέξανδρου Σούτσου τοποθετείται χρονικά, όπως σημειώνεται στον τίτλο της πρώτης έκδοσης, το Μάιο του 1831 και φανερώνει τον τρόπο με τον οποίο η ρομαντική ποίηση παρεμβαίνει στην πολιτική και κοινωνική επικαιρότητα της εποχής της.

Φοίνικες και ταλαράκια το πουγκί
μου κουδουνίζει,
και το στόμα μου σαμπάνιες και
ρυζόγαλο μυρίζει·
χαιρετάτε με με σέβας, με βαθύν
προσκυνισμόν·
επιστάτης, κύριοί μου, έγινα
οικοδομών.

Τερερέμ, λαλά, λαλά·
η δουλειά πάγει
καλά.

Έκτακτε Διοικητή μου, πόσα
γρόσια* θησαυρίζεις;
Όσα παίρνω σ' ένα μήνα σ' ένα
χρόνο τα κερδίζεις;
Έκτακτα τον μήνα παίρνεις εσύ
χίλια... κι ας να μη!

Τερερέμ, λαλά, λαλά·
η δουλειά πάγει
καλά.

Η αυτού Πανεξοχότης* μ'
αγκαλιάζει κάθε μέρα.
Μα ρημάζω* το Ταμείον; Αλλού
βλέπει, βρέχει πέρα,
φθάνει μόνον, πουρνό.....

Τερερέμ, λαλά, λαλά·
η δουλειά πάγει καλά.

Σήμερα το Ναύπλιόν μας η πρωτεύουσά μας
είναι·
αύριο θα είναι, λέγουν, αι περίφημαι Αθήναι.
Τότε, γρόσια μιλιούνια* τότε δα θα
ξοδευθούν,
και πατόκορφ' απ' εμένα αι Αθήναι θα
κτισθούν.

Τερερέμ, λαλά, λαλά·
η δουλειά πάγει καλά.

Κριματίζει* όποιος λέγει πως
εγώ μισώ τα φώτα*·
τα σχολεία, στην τιμή μου, τ'
αγαπώ απ' όλα πρώτα·
και πολλές φορές λαχαίνει στ'
όνειρό μου να ιδώ
πως οικοδομώ Μουσεία, κι απ'
το στρώμα τραγουδώ:

Τερερέμ, λαλά, λαλά·
η δουλειά πάγει

Με κολνούνε* οι γυναίκες και γλυκές
ματιές με ρίχνουν·
μ' όλες μου τες άσπρες τρίχες πως μ'
ορέγονται* με δείχνουν·
γαμβρός είμαι όπου πάγω, κι εις το
κάθε σπιτικό
ταπεινότερες προτάσεις υπανδρείας
αγρικώ*.